

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1101²

Κυριακὴ ΙΔ' Ματθαίου (Ματθ. 22,1-14)
6 Σεπτεμβρίου 2026 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁργὴ Θεοῦ

«Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ὠργίσθη...» (Ματθ. 22,7)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 22,1-14). Εἶνε μιὰ παραβολὴ τοῦ Κυρίου ἐπίκαιρη καὶ γιὰ μᾶς. Εἶνε ἕνας καθρέφτης, μιὰ φωτογραφία τοῦ χαρακτήρος μας. Ἐὰν προσέξουμε, κάπου θὰ δοῦμε καὶ τὸν ἑαυτὸ μας. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ τὴ ζωντανέψουμε.

Ἕνας βασιλεὺς ἔκανε τοὺς **γάμους** τοῦ υἱοῦ του. Ἐπόμενοιο ἦταν νὰ δώσῃ στὸ γεγονός ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια. Ἔστειλε ἀγγελιαφόρους καὶ **προσκλητήρια** ὅπου ἔγραφε: Τελῶ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ μου, θὰ παρατεθῇ τράπεζα· ἐλάτε νὰ φάτε, νὰ πιῆτε, νὰ εὐφρανθῆτε· «δεῦτε εἰς τοὺς γάμους» (ἐ.ἀ. 22,4)... Ποιὸς τώρα δὲν θ' ἀνταποκρινόταν;

Καὶ ὅμως συνέβη κάτι περίεργο· κανεὶς ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους δὲν ἦρθε! Γιατί; Ὁ ἕνας πῆγε νὰ καλλιεργήσῃ τὸ χωράφι του, ὁ ἄλλος πῆγε στὸ μαγαζί του γιὰ ἐμπόριο, καὶ ἄλλος μὲ ἄλλη πρόφασιν **ὅλοι ἀπέφυγαν** τὴν πρόσκλησιν. Κάποιοι δὲ θρασύτεροι, ἴταμά καὶ ὑπερήφανα πνεύματα, ἔκαναν κάτι χειρότερο· **ὑβρίσαν** τοὺς ἀγγελιοφόρους, τοὺς χτύπησαν, καὶ τέλος τοὺς **σκότωσαν**!

Τέτοια διαγωγὴ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ἐπισύρῃ **κυρώσεις**. «Ὁ βασιλεὺς», ποὺ εἶχε τόση ἀγάπη, «ὠργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε» (ἐ.ἀ. 22,7)· ἔστειλε τὸ στρατό του, ἀφάνισε τοὺς φονεῖς ἐκείνους καὶ ἔκαψε τὴν πόλιν τους.

Μετὰ ἔκανε **ἄλλη πρόσκλησιν**, ὅχι πιά στοὺς μεγάλους καὶ ὑψηλοὺς. Ἔστειλε καὶ μάζεψε ἀπ' τὰ σοκάκια καὶ τὶς πλατεῖες ὅποιους βρῆκε· ὅλους τοὺς κάλεσε, καὶ ἡ αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων «ἐπλήσθη ἀνακειμένων» (ἐ.ἀ. 22,10).

Μεταξὺ ὅμως ὧν αὐτῶν ἦταν καὶ κάποιος ἀνάξιος γιὰ τὸ δεῖπνο. Γιατί; Διότι **δὲν εἶχε «ἔνδυμα γάμου»** (ἐ.ἀ. 22,11-12). «Εἰσελθὼν», λέει, ὁ βασιλεὺς τὸν εἶδε νὰ φορᾷ βρωμερὰ καὶ ἀ-

κάθαρτα ροῦχα. Μὰ ἦταν φτωχός, θὰ πῆτε. Ὅχι. Σημειώστε, ὅτι τὰ παλιὰ χρόνια οἱ βασιλεῖς, μόλις οἱ προσκεκλημένοι ἔφταναν στὰ ἀνάκτορα, τοὺς ἔδιναν λαμπρὴ στολή. Ὅσο φτωχὸς λοιπὸν κι ἂν ἦταν, μπορούσε καὶ αὐτὸς νὰ ἐφοδιαστῇ στὴν εἴσοδον μὲ κατάλληλη στολή γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου. Ἦταν ἀδικαιολόγητος· γι' αὐτὸ καὶ **τιμωρήθηκε**.

Αὕτῃ εἶνε ἡ παραβολὴ τοῦ συμποσίου τῶν βασιλικῶν γάμων. Ποιὸς τώρα εἶνε ὁ ἐνδοξος **βασιλεὺς**; Βασιλεὺς, ποὺ κυβερνᾷ ὅλο τὸν κόσμον καὶ κρατᾷ στὴ φύχτα του τὸ σύμπαν, εἶνε ὁ οὐράνιος Πατήρ. **Υἱός** του, τὸν ὁποῖον ἀγάπησε «πρὸ καταβολῆς κόσμου» (ἰω. 17,24), εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ δὲ **γάμος**, ποὺ εἶνε ἱερὸ μυστήριον καὶ σημαίνει τὴν ἔνωσιν ἀνδρὸς καὶ γυναικός (ἔνωσιν ὅχι τόσο σωμάτων καὶ ἐπιδερμίδων φιληδόνων ἀνθρώπων, ὅσο καρδιῶν καὶ θελήσεων, καὶ συνταύτισιν ὁλοκλήρου τοῦ βίου), ἐδῶ εἰκονίζει κάτι ἀκόμη ὑψηλότερο. Ὅπως στὸ γάμον ὑπάρχει νυμφίος καὶ νύμφη, τὰ δύο κύρια πρόσωπα, ἔτσι καὶ στοὺς γάμους τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου **νυμφίος** εἶνε ὁ Χριστός – «Τὸν Νυμφίον, ἀδελφοί, ἀγαπήσωμεν...» (καθ. Μ. Τρίτ.)–, **νύμφη** δέ, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸ Χριστό, εἶνε ἡ κάθε ψυχὴ – ἔστω καὶ ἂν αὕτῃ εἶνε ἁμαρτωλὴ καὶ περιφρονημένη ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀρκεῖ μόνο νὰ μετανοῇ. Καὶ ὅπως στὸ γάμον ὑπάρχει **τραπέζι**, ἔτσι καὶ στὴν ἔνωσιν τῆς ψυχῆς μὲ τὸ Χριστό ὑπάρχει τράπεζα, συμπόσιο. Ποιὰ εἶνε ἡ τράπεζα; Ῥίξτε μιὰ ματιὰ στὸ ἱερὸ βῆμα· εἶνε ἡ ἁγία τράπεζα, ἐπάνω στὴν ὁποία προσφέρεται τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Στὴν τράπεζα αὕτῃ μᾶς καλεῖ· «**Λάβετε, φάγετε... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...**».

Ἐλάτε λοιπὸν πεινασμένοι γιὰ νὰ χορτάσετε, καὶ διψασμένοι γιὰ νὰ ξεδιψάσετε. Προσκαλεῖ ὁ Κύριος. Προσκαλεῖ πάντοτε, ἀλλ' ἰδί-

ως μᾶς προσκαλεῖ τὴν **Κυριακή**. Ὅταν ἀκοῦμε νὰ χτυπᾷ ἡ καμπάνα, τότε νὰ κάνουμε φτερά στὰ πόδια λέγοντας· «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων...» (Ψαλμ. 83,2).

Ἄλλ' ἐνῷ ὁ Κύριος μᾶς προσκαλεῖ στὴν ἐκκλησία, ἐμεῖς τί κάνουμε; Κυριακὴ πρῶτῃ, ποὺ θὰ ἔπρεπε οἱ πάντες (πλὴν ἀσθενῶν καὶ γερόντων) νὰ εἴμαστε στὸ ναὸ τοῦ Κυρίου, ἄλλοι κοιμοῦνται, ἄλλοι παίρνουν τὸ τουφέκι καὶ τρέχουν στὰ βουνὰ νὰ κυνηγήσουν, ἄλλοι κάνουν βουτιὲς στὴ θάλασσα, ἄλλοι μὲ ἐκδρομικοὺς συλλόγους ἢ ἰδιωτικὰ μέσα σκορπίζονται στὰ πέρατα τῆς γῆς. Καὶ **ὀργιάζουν** τὴν Κυριακή, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν τὸ βράδυ ράκη ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως ὑπάρχουν καὶ οἱ θρασεῖς καὶ ἱταμοί. Αὐτοὶ ὅχι ἀπλῶς κλείνουν τ' αὐτιά στὴν πρόσκλησι τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ μόλις ἀκούσουν καμπάνα ἀφρίζουν ἀπὸ δαιμονικὴ κακία καὶ βρίζουν. Ποῦ εἶνε τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ εὐλογημένα, ποὺ ὁ τσοπάνος στὶς ραχοῦλες ἢ ὁ ψαρᾶς στὸ ἀκρογιάλι ἄκουγαν τὴν καμπάνα κ' ἔκαναν τὸ σταυρό τους! Τώρα βρίζουν; Καὶ ποιόν; Τὸν Κύριο. Πάντοτε **ἡ βλασφημία** εἶνε ἁμαρτία, ἀλλὰ ἡ βλασφημία τῆς Κυριακῆς εἶνε πολὺ βαρύτερη. Δὲν ὑπάρχει στιγμή καὶ δὲν ὑπάρχει τόπος ποὺ νὰ μὴν ἀκούγεται βλασφημία. Προσωπικῶς, ἐπειδὴ ὑπηρέτησα καὶ ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς, θὰ ἤθελα τοῦλάχιστον **ὁ στρατός μας** νὰ ἔνε καθαρὸς ἀπὸ τὴ βλασφημία· νὰ μὴν ὑπάρχει ἀξιωματικός, ὑπαξιωματικός καὶ στρατιώτης ποὺ νὰ βλαστημᾷ· ἓνας τέτοιος στρατὸς –σᾶς ὑπογράφω συμβόλαιον– θὰ εἶνε ἀήττητος. Δὲν ἔφυγα ἀπὸ τὸ θέμα· ἡ βλασφημία ἔχει σχέσι μὲ τὴν περικοπὴ μας. Διότι λέει ἡ παραβολή, ὅτι «**τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν**» (ἐ.ἀ. 22,6), ἔβρισαν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ βασιλέως.

* * *

Ἀδελφοί μου· τελειώνοντας θὰ ἤθελα νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὴν **τιμωρία**. Νὰ προσέξουμε ἰδίως τὴ λέξι «**ὠργίσθη**» (ἐ.ἀ. 22,7).

Μία δική μας διαγωγή, ποὺ ξεπερνᾷ ἐν πολλοῖς τὴ διαγωγή ἐκείνων ποὺ ἀπέπεμψαν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ βασιλέως, σᾶς ἐρωτῶ, θὰ μείνῃ χωρὶς συνέπειες; Ὁ στρατιώτης νὰ μὴν πειθαρχῇ, κι ὁ ἀξιωματικός νὰ μὴν ἐπιβάλλῃ κυρώσεις; ὁ μαθητὴς νὰ ἀτακτῇ, κι ὁ δάσκαλος νὰ μὴν τιμωρῇ; τὸ παιδί νὰ ὀργιάζῃ στὸ σπίτι, κι ὁ πατέρας νὰ μὴν τιμωρῇ;

Μποροῦμε λοιπόν, ἐμεῖς νὰ παροξύνουμε τὸ Θεό, κ' ἐκεῖνος νὰ μᾶς συγχωρῇ ἐπ' ἁπείρον; Ὁχι. Ὁ κόσμος ἔχει ἀφέντη, τὸν Κύριο τοῦ παντός. Δὲν μποροῦμε νὰ ὀργιάζουμε·

θὰ πληρώσουμε μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο ὅλες τὶς ἁμαρτίες μας.

«Ὡργίσθη», λέει τὸ εὐαγγέλιο. **Ποιός «ὠργίσθη»;** Ἐὰν αὐτὸς ποὺ θὰ ὀργισθῇ ἐναντίον μας εἶνε ἄνθρωπος, δὲν εἶνε παντοδύναμος. Ὅση δύναμι κι ἂν ἔχῃ, μὴ φοβηθῇτε. Πόσοι δὲν ἀπειλήσαν τὸ ἔθνος μας στὸ παρελθόν! – διαβάστε τὴν ἱστορία. Ποῦ βρίσκονται τώρα, ποιός θυμᾶται τὰ ὀνόματά τους; Ἔγιναν σκόννη. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι σήμερα ἀπειλοῦν τὴ μικρή μας πατρίδα τί εἶνε; Μετὰ ἀπὸ λίγο σκόννη θὰ γίνουν κι αὐτοί. Ἄν αὐτὸς ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ εἶνε ἄνθρωπος, δὲν τὸν φοβόμαστε. Ἀλλὰ ἐδῶ τί λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· δὲν ὠργίστηκε ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα· «**ὠργίσθη**» – ποιός; **Ὁ Θεός!** Καὶ ἂν ὀργισθῇ ἐναντίον μας ὁ Θεός, τότε ποῦ νὰ πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε;

Ἀδελφοί μου, ἂν αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω δὲν τὰ πίστευα, θὰ προτιμοῦσα νὰ κάνω κάποια ἄλλη δουλειά, νὰ ἔχω ἓνα κασσέλι καὶ νὰ γυαλίζω παπούτσια. Γι' αὐτὸ **προσέξτε τί θὰ σᾶς πῶ**.

Φοβᾶμαι, μήπως γιὰ τὶς ἁμαρτίες ὅλων μας (τὶς μοιχεῖες, τὶς πορνεῖες, τὶς ἀδικίες, τὶς πλεονεξίες, τὰ μίσση, τοὺς φόνους, τὶς διαιρέσεις –δὲν εἶπα τίποτα–, προπαντὸς γιὰ τὶς βλασφημίες), μήπως τὸ ἔθνος μας ἔφυγε ἀπὸ τὴν τροχιά τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ μπῆκε στὴν τροχιά τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ἄν εἶνε ἔτσι, τότε ἀλλοίμονο. Ἡ Ἀποκάλυψις ὁμιλεῖ γιὰ τὴν «**ὀργὴν τοῦ ἀρνίου**» (Ἀπ. 6,16), ἐμπρὸς στὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι, ἀλλόφρονες θὰ ζητοῦν καταφύγια· θ' ἀδειάζουν τὶς πολιτεῖες καὶ θὰ τρέχουν στὰ σπηλαία νὰ κρυφτοῦν· θὰ τρέχουν καὶ στὰ μνήματα καὶ θὰ λένε στοὺς νεκροὺς «**Βγῆτε, σεῖς οἱ πεθαμένοι, γιὰ νὰ μποῦμε ἐμεῖς οἱ ζωντανοί**». Ὡ ἀδελφοί μου, **μήπως φτάσαμε στὶς ἡμέρες αὐτές;**

Τί ὑπολείπεται; Τὸ ρολόι τοῦ κόσμου χτυπᾷ. Πλησιάζει ἡ 12η. Λίγο χρόνο ἔχουμε. Τί μένει; Νὰ μετανοήσουμε ριζικῶς. Ὅλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔχουμε ἓνα ἱερὸ καθήκον· νὰ κάνουμε **μία στροφή**. Τί στροφή; Νὰ λάβουμε ὥστε νὰ μὴ βρεθοῦμε στὴν ἄβυσσο, ἐμπρὸς στὴν ὁποία φτάσαμε. Νὰ κάνουμε ἐπειγόντως στροφή, καὶ ὅχι 5 οὔτε 10, ἀλλὰ 180 μοιρῶν. Ἐὰν κάνουμε τέτοια στροφή καὶ προσανατολιστοῦμε πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τότε θὰ βροῦμε ὅχι μόνο ἀσφάλεια ἀλλὰ καὶ δόξα!

Εἶθε ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ μᾶς ἀξιώσῃ **νὰ μετανοήσουμε**, γιὰ ν' ἀσφαλιστοῦμε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2752

Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17)
13 Σεπτεμβρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ψυχικὸς κίνδυνος

«Καθὼς Μωυσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,14-15)

Ἄν καὶ φοβᾶμαι, ὅτι αὐτὰ ποὺ θὰ πῶ ἀπὸ πολλοὺς θὰ μείνουν ἀνεφάρμοστα, ἐγὼ **εἶμαι ὑποχρεωμένος** νὰ τὰ πῶ. Καὶ ἕνας ἀκόμη νὰ βρεθῇ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ, θὰ μοῦ εἶνε ἀρκετό.

Γίναμε ἐπίσκοποι ὄχι γιὰ τὰ λεφτά –μάρτυς μου ὁ Θεός–, ὄχι γιὰ νὰ φιγουράρουμε ἐπάνω στοὺς θρόνους μὲ χρυσὰ ἄμφια, ἀλλὰ γιὰ νὰ διδάξουμε τὸ λαὸ μας πῶς νὰ πιστεῦῃ, πῶς νὰ ζῇ, πῶς νὰ λατρεύῃ τὸν Κύριο. **Ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὶς ψυχές σας.** Ἐὰν μὲν ζῆτε χριστιανικά, χαίρουν οἱ ἄγγελοι, χαίρει ἡ ἁγία Τριάς. Ἐὰν ὅμως ζῆτε ἀντιχριστιανικά καὶ ὑλιστικά, τότε κλαίει ἡ Παναγία, κλαῖνε οἱ ἅγιοι. Καὶ τότε λυπεῖται καὶ ὁ ἐπίσκοπος.

Θὰ μοῦ πῆτε· Πῶς πρέπει νὰ ζοῦμε; Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ πῶ ἐγώ· τὸ λέει ἡ συνειδήσί σας, τὸ φωνάζει σήμερα καὶ τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 3,13-17). Τί λέει; Δυὸ λέξεις. Ὅπως ἡ Γῆ κινεῖται γύρω ἀπὸ δύο πόλους, Βόρειο καὶ Νότιο, ἔτσι καὶ τὸ εὐαγγέλιο συνοψίζεται σὲ δύο λέξεις· **«κίνδυνος»** καὶ **«σωτηρία»**· ἡ μία λέξις «κινδυνεύετε», ἡ ἄλλη «σωθῆτε».

Μὰ **ποιός εἶνε ὁ κίνδυνος;** Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα ἔχει μιὰ παλιὰ ἱστορία, ποὺ συνέβη 1.500 χρόνια π.Χ. σ' ἕνα λαὸ ποὺ βρέθηκε ὁλος στὴν ἔρημο. Ἀπ' ὅλους τοὺς λαοὺς ὁ Θεὸς αὐτὸν ἀγάπησε. Τὸν εὐλόγησε, ἔκανε θαύματα γι' αὐτόν· ἀνοίξε βράχια νὰ τὸν ποτίσῃ, ἔβρεξε μάννα νὰ τὸν θρέψῃ, ἔκανε τὸ πᾶν φροντίζοντάς τους. Κι αὐτοὶ τί ἔκαναν; Ἦταν **ἀγνώμονες, ἀχάριστοι**. Μὲ τὴ μπουκιά στὸ στόμα γόγγυζαν στὸ Θεό. Σὰν τὰ λυσσασμένα σκυλιὰ ἔτσι οἱ Ἰουδαῖοι (αὐτὸς ἦταν ὁ λαός) δάγκωναν τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ τοὺς ἔδινε τὰ μύρια ἀγαθά. Καὶ **ἦρθε ἡ τιμωρία**.

Μία μέρα, ἐκεῖ ποὺ χωρὶς ἔγνοια Θεοῦ ἔτρωγαν, ἔπιναν καὶ γκρίνιαζαν στὸν προφήτη Μωυσῆ, ξαφνικὰ ἀπ' ὅλες τὶς σχισμὲς καὶ τὶς πέτρες τῆς γῆς **βγήκαν φίδια**· πολλὰ, ἀναρίθμητα. Ἔπεφταν πάνω τους, δάγκωναν τοὺς ἄντρες, τὶς γυναῖκες, τοὺς γέροντες, τὰ παιδιά, τὰ νήπια. Κ' ἦταν ὀχιές φαρμακερές· οἱ δαγκωμένοι πέθαιναν ἀμέσως. Γέμισε ὁ τόπος νεκρούς. Δὲν πρόφταναν νὰ θάβουν. Σταμάτησαν τὰ ὄργανα καὶ οἱ διασκεδάσεις, κ' ἕνα κλάμα ἀκουγόταν στὴν

ἔρημο. Μετανοιωμένοι πῆγαν στὸ Μωυσῆ καὶ τὸν παρακάλεσαν· Προσευχῆσου στὸ Θεὸ νὰ πάψῃ ἡ συμφορά. Ἐκεῖνος παρακάλεσε. Καὶ τότε ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε· Ἔπρεπε νὰ ξεπατωθοῦν, νὰ μὴ μείνῃ οὔτε σπόρος ἀπ' αὐτούς· ἀλλὰ βλέπω τὰ δάκρυά τους. Πάρε λοιπὸν χαλκὸ, μπροῦτζο, λειώσε τὸν στὸ καμίνι, φτειάξε ἀπ' αὐτὸν ἕνα φίδι χάλκινο, στερέωσε το στὴν κορυφὴ ἐνὸς ξύλου, στήσῃ το ψηλὰ στὴ μέση τοῦ στρατοπέδου καὶ πές τους· Ἐλᾶτε, μᾶς λυπήθηκε ὁ Θεός· ἀπὸ τώρα, ὅποιος δαγκώνεται ἀπὸ φίδι, νὰ στρέφῃ τὰ μάτια του στὸ μπροῦτζινο φίδι, νὰ τὸ βλέπῃ, κι ἀμέσως θὰ γίνεταί καλά. Καὶ πράγματι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη οἱ θάνατοι σταμάτησαν καὶ ἔτσι ὁ λαὸς σώθηκε (βλ. Ἀρ. 21,4-9).

Αὐτὰ λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἐκεῖνο λοιπόν, ποὺ ἐγίνε τότε στὴν ἔρημο, εἶνε μία συμβολικὴ παράστασις ἀφ' ἐνὸς μὲν τοῦ κινδύνου ποὺ ἀπειλοῦσε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀφ' ἐτέρου τοῦ μέσου μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἔσωσε τὸν κόσμον· μὲ τὸ **σταυρὸ** τοῦ Χριστοῦ δηλαδή, τὴν **Ὑψωσι** τοῦ ὁποίου ἐορτάζουμε τὶς ἡμέρες αὐτές.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ ὁρατὰ φαρμακερὰ φίδια ποὺ ὑπάρχουν στὴ φύσι, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα φίδια, ἀόρατα. Ποιά εἰν' αὐτά; **Ψάξτε τὴν καρδιά**, κ' ἐκεῖ μέσα θὰ δῆτε τέτοια φίδια. Τέτοιο φίδι π.χ. εἶνε ὁ **φθόνος**, ἡ **ζήλεια**, ποὺ κατατρῶει πολλοὺς. Παντρεῦει κάποιος τὸ κορίτσι του; ὁ ἄλλος μαράζωνει. Πάει καλὰ τὸ παιδί ἐκείνου στὰ γράμματα; φαρμάκι νιώθει ὁ ἄλλος. Ἔχει ἐκεῖνος κάποιο κέρδος; λυπᾶται ὁ ἄλλος. Καὶ μέσ' στὸ σπίτι βλέπεις π.χ. τὴν πεθερὰ νὰ ζηλεύῃ τὴ νύφη της. Νὰ τὸ φίδι τοῦ φθόνου. Μικρὸ εἶν' αὐτό; Μικρὰ φίδια εἶνε ἡ **μοιχεία** καὶ ἡ **πορνεία**; Ἄλλο φοβερὸ φίδι, ποὺ σφίγγει καὶ σπάει τὰ κόκκαλα τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε ἡ **φιλαργυρία** καὶ ἡ **πλεονεξία**. Καὶ πολλὰ πολλὰ ἄλλα.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀόρατα ὑπάρχουν καὶ κάποια ὁρατὰ φίδια· εἶνε μερικοὶ **ἄνθρωποι**. Λέει ὁ λαός· Προτιμότερο νὰ σὲ δαγκώσῃ ὀχιά, παρὰ νὰ σὲ πιάσῃ στὴ γλώσσα του κακὸς ἄνθρωπος. **Συκοφάντες** καὶ **διαβολεῖς**, δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο

παρὰ νὰ φαρμακώνουν ἀθώους. Μιὰ **γυναίκα** ἀναιδής, ἄπιστη, ἀλειτούργητη, χωρισμένη ἢ ἴδια καὶ ἀνδροχωρίστρα, ποὺ ξεγυμνώνεται καὶ ἐμπορεύεται τὴ σάρκα τῆς ξεμυαλίζοντας ἄντρες, εἶνε φίδι. Ἦρθε σὲ νυχτερινὸ κέντρο μιὰ **ντιζέζ** ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη· μάζεψε χρήματα, ξεμυάλισε κ' ἓναν ἄντρα, ὁ ὁποῖος ἔφυγε μαζί τῆς ἐγκαταλείποντας τὴν οἰκογένειά του. Τέτοιες γυναῖκες δὲν εἶνε φίδια φαρμακερά; Ποιὸς θὰ τὶς μαζέψῃ νὰ μὴ διαλύουν σπίτια;

Σὰς ἔδειξα φίδια ποὺ φωλιάζουν στὴν καρδιά καὶ μέσα στὴν κοινωνία. Παραπάνω ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτά, τὸ μεγάλο, τὸ τεράστιο φίδι, εἶνε «ὁ δράκων, ὁ ὅφεις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος **Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς**, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην» (Ἀπ. 12,9). Εἶνε ἐκεῖνο τὸ φίδι ποὺ μέσα στὸν παράδεισο ἐπλάνησε τὴν Εὐὰ καὶ ἔσυρε τὴν ἀνθρωπότητα στὴν καταστροφὴ.

Ποιὸς θὰ νικήσῃ αὐτὰ τὰ φίδια; ποιὸς θὰ καθάρισῃ τὴν καρδιά μας ἀπὸ τὰ πάθη; ποιὸς θὰ καθάρισῃ τὴν κοινωνία ἀπὸ τὴν κακία καὶ τὴν ἀκαθαρσία; **Ποιὸς θὰ νικήσῃ τὸ Σατανᾶ;** Ὅπως τότε στὴν ἔρημο μόνο τὸ χάλκινο φίδι καὶ τὸ τίμιο ξύλο τοῦ σταυροῦ ἔσωσε τοὺς Ἰσραηλῖτες, ἔτσι καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου, **ὑπάρχει σωτηρία, ὑπάρχει σωτήρας.** Ποιὸς εἶνε; Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὑψώθηκε ὁ σταυρὸς κ' ἐπάνω του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀπὸ τότε δὲν ὑπάρχει πιά κίνδυνος. Ὅποιος πιστεύει στὸ **Χριστό**, ποὺ ἔχυσε τὸ τίμιο αἷμα του γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅποιος διαβάξῃ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ζῇ μὲ τὰ θεῖα ῥήματά του, αὐτὸς σώζεται ἀπὸ τὴν ἀπώλεια. Ἔτσι μᾶς λέει ὁ Χριστός. **Ὁ σταυρὸς νικᾷ τὰ πάντα.** Σὲ παλαιὲς βυζαντινὲς εἰκόνες εἰκονίζεται ἡ Σταύρωσις τοῦ Κυρίου καὶ κάτω, στὴ ρίζα, ὁ σταυρὸς πατάει ἓνα φίδι φαρμακερό· εἶνε ὁ ἀρχαῖος ὄφεις καὶ ἡ ἀμαρτία. Καὶ ἂν παρατηρήσετε στὴ ράβδο ποὺ κρατᾷ ὁ ἀρχιερεὺς, τί ὑπάρχει; Ὁ τίμιος σταυρὸς, καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά του δύο φίδια. Τί σημαίνουν αὐτά; ὅτι ὁ Χριστὸς νικᾷ τὰ φίδια, πατάει τὰ κεφάλια τους, καὶ ὁ σταυρὸς νικᾷ τὴν ἀμαρτία, σύμφωνα μ' ἐκεῖνο τὸ λόγο ποὺ εἶπε ὁ Χριστός· **Θὰ σᾶς δώσω τὴ δύναμι νὰ πατᾶτε ἐπάνω στὰ φίδια καὶ τοὺς σκορπιούς, καὶ νὰ μὴν παθαίνετε τίποτα** (Λουκ. 10,19). Αὐτὴ τὴ σημασία ἔχει τὸ γεγονὸς ποὺ ἀναφέρει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

Ὁ σταυρὸς λοιπὸν εἶνε τὸ φάρμακο, ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ ὄπλο μας. Μὲ τὸ σταυρὸ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος –δὲν εἶνε παραμύθι– θριάμβευσε. Μὲ τὸ σταυρὸ καὶ ἡ φυλὴ μας αἰῶνες ὁλόκληρους ἐκραταιώθη καὶ μεγαλούργησε. **Μὲ τὸ σταυρὸ νὰ προχωροῦμε κ' ἐμεῖς.**

Οἱ Χριστιανοί, ἀδελφοί μου, πρέπει νὰ τιμοῦμε τὸν σταυρό. **Πῶς θὰ τὸν τιμοῦμε;**

✓ Πρῶτα-πρῶτα, ὅπως σᾶς ἔδειξα καὶ ἄλλοτε, νὰ σημειώνουμε ἐπάνω μας **κανονικὰ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.** Μιά φορὰ νὰ κάνῃς μὲ πίστι τὸ σταυρὸ σου,

θαῦμα θὰ γίνῃ. Τώρα δυστυχῶς πολλοὶ ντρέπονται νὰ σταυροκοπηθοῦν. Εἶσαι Χριστιανός; ὁ Χριστὸς δὲν ντράπηκε νὰ σταυρωθῇ γιὰ σένα· κάνε λοιπὸν κ' ἐσὺ τὸ σταυρὸ σου κανονικά. Οἱ μανάδες καὶ γιαγιάδες, διδάξτε τὰ παιδιὰ σας. Δὲν ξεχνῶ τὴν ἀγράμματη γιαγιά μου, ποὺ μὲ πῆρε καὶ μὲ δίδαξε νὰ κάνω τὴν προσευχή μου. Καὶ στὴ Ῥωσία ξέρεῖς πῶς σώζεται ἡ θρησκεία; Οἱ Ῥωσίδες γιαγιάδες παίρνουν τὰ ἐγγονάκια τους καὶ τὰ διδάσκουν. Μεγάλο πρᾶγμα ἡ γιαγιά (καὶ ἡ μάνα). Αὐτὴ κρατᾷ τὴν πίστι στὸ Θεό.

✓ Πρῶτον λοιπὸν ὁ σταυρὸς κανονικά. Δεύτερον **Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ νηστεία.** Ἡ Τετάρτη ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς προδοσίας, ἡ Παρασκευὴ ἡ ἡμέρα τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ.

✓ **Τὴν ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως** τοῦ τιμίου Σταυροῦ **νὰ τὴν τιμᾷς**· εἶνε σὰν τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ὅλοι στὴν ἐκκλησιά. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ γάμος καὶ διασκεδάσεις δὲν γίνονται, ὄργανα δὲν παίζουν. Καὶ στὸ τραπέζι ψωμάκι καὶ ἐλιές, νερό, σταφύλι· νηστεία. Ὁ ἄθεος χλευάζει...

Σὰς ὁμιλεῖ ἓνας ἐπίσκοπος ποὺ πιστεύει στὸ Χριστό καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε. Γύρω στὰ 1935 ἤμουν ἱεροκήρυκας στὴν Ἀκαρνανία. Πῆγα Μεγάλῃ Παρασκευῇ σ' ἓνα χωριὸ ἀθέων. Ἐνῶ μέσ' στὴν ἐκκλησιὰ ἦταν μόνο πέντε γυναῖκες καὶ δέκα ἄντρες, οἱ ἄλλοι τί ἔκαναν· ἔσφαξαν ἐπίτηδες ἀρνιά, ἔβαλαν τὶς σοῦβλες ἀπάνω στὴν ἐκκλησιὰ, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἀκουγόταν τὸ «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου...*», αὐτοὶ σὰν κοράκια ἔτρωγαν κοψίδια καὶ κοροΐδευαν «*Εἰβίβα, ζήτω ὁ Χριστός...*». Τὸν παπᾶ (ἓναν ἅγιο ἄνθρωπο, ποὺ τὸν ἔσφαξαν κατόπιν καὶ εἶνε μέσα στοὺς 400 ἥρωες κληρικοὺς ποὺ θυσιάστηκαν) τὸν πῆραν τὰ δάκρυα. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἔγιναν φωτιά. Ἦρθαν οἱ Γερμανοί, ἔβαλαν φωτιά καὶ τὸ χωριὸ ἐκεῖνο καταστράφηκε ἐξ ὁλοκλήρου. Κόκορας δὲν λάλησε πιά ἐκεῖ. **Δὲν μπορεῖς, κύριε, νὰ παίξῃς μὲ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν!**

Ἄν ἤμουν κράτος, τὴν ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ θὰ διέταζα **νὰ εἶνε ὅλα κλειστά.**

Αὐτὰ σᾶς τὰ λέω μὲ πόνο. Ἐὰν δὲν μετανοήσουμε, δὲν γυρίσουμε στὸ Χριστό, δὲν γίνουμε πραγματικὰ Χριστιανοὶ κάνοντας ὅ, τι λέει ἡ Ἐκκλησία μας, τότε καὶ οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε. **Κρατῆστε καλά, ἀγωνιστῆτε.** Δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἄθεοι, θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός.

Εὐχομαι, αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα μὲ πόνο καὶ δάκρυ, νὰ τὰ συναισθανθῆτε καὶ ν' ἀποδείξετε, ὅτι ἐδῶ δὲν εἶνε ἀθεία, ἀλλὰ βασιλεύει ὁ Χριστός· ἐδῶ εἶνε μνήματα, τάφοι, ἱστορία ὁλόκληρη. **Ὅποιος σαλεύει τὴ θρησκεία, σαλεύει τὰ θεμέλια τοῦ γένους.** Ἄντε στὴν Τουρκία νὰ δῆς τοὺς μουσουλμάνους πῶς πᾶνε στὰ τζαμιά τους, στρώνουν χαλιὰ καὶ προσκυνᾶνε τὸν Ἀλλάχ τὸν ψεύτικο θεό. Κ' ἐδῶ, ποὺ ἔχουμε τὴ μόνη ἀληθινὴ θρησκεία, θρησκεία θαυμάτων, νὰ τὴν περιφρονοῦν;

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2753

Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Μάρκ. 8,34 – 9,1)
20 Σεπτεμβρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὰ πάθη ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι» (Μάρκ. 8,34)

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Μάρκ. 8,34 – 9,1), ἀγαπητοί μου; Φωνάζει ὅχι εἰρήνη, ἀλλὰ **πόλεμος!** αὐτὸ λέει. Ὅσοι πιστεύουν στὸ Χριστό, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ, στὰ ὄπλα!

–Μὰ τί λόγος εἶν' αὐτός;... Καὶ **ποιοί εἶνε λοιπὸν οἱ ἐχθροὶ** ποὺ ἔχουμε ἀπέναντί μας; εἶνε Βούλγαροι, Ἀλβανοί, Ῥῶσοι, Τοῦρκοι;
✓ Ὅχι αὐτοί. Καὶ ὅμως, ἂν θέλουμε νὰ ζήσουμε, καὶ ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς κοινωνία καὶ ὡς ἔθνος, **στὰ ὄπλα!** Εἶνε ἀνάγκη νὰ χτυπήσουμε ἀλύπητα, μέχρι ἐξοντώσεως, ἕναν ἐχθρό, προαιώνιο ἐχθρὸ τοῦ γένους μας. Κι αὐτός, ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα ἐχθρὸς εἶνε κοντά, πολὺ κοντά μας· εἶνε **ὁ ἑαυτός μας**, ὁ κακὸς ἑαυτός μας· οἱ κακίες, τὰ πάθη μας. Νά λοιπὸν τί λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· Χριστιανοί, ἐμπρὸς νὰ χτυπήσουμε τὸν διεφθαρμένο ἑαυτό μας!

Φαίνονται δύσκολα αὐτά; χρειάζεται νὰ τὰ κάνω λειανὰ; Θὰ φέρω λοιπὸν δύο - τρία **παράδειγματα**, γιὰ νὰ φανῇ ὅτι αὐτὸ ποὺ λέει τὸ εὐαγγέλιο εἶνε μία μεγάλη ἀλήθεια.

• Πρὸ ἡμερῶν ἦρθε στὴ μητρόπολι ὡς τουρίστρια ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μιὰ γυναῖκα καλῆς οἰκογενείας. Ἦταν μάνα. –Συμφορὰ μεγάλη, μοῦ λέει, στὸ σπίτι μου. –Τί συμφορὰ; –Εἶχα ἕνα παιδί ἔξυπνο, ἄριστο στὰ μαθήματα· καὶ χεροδύναμο, πέτρα ἔπιανε καὶ τὴν ἐσποῦσε. Τώρα... κι ἄρχισε νὰ κλαίῃ. –Τί; –Ἐμπλεξε μὲ κακὲς παρέες, ποὺ γέμισε ἡ Θεσσαλονίκη... (Κλάψτε, ἀδέρφια μου, γονεῖς ποὺ στέλνετε τὰ παιδιὰ σας νὰ σπουδᾶσουν στὰ πανεπιστήμια καὶ χάνουν ὅ,τι ἱερὸ παρθενικὸ καὶ ἅγιο ἔχει ὁ Χριστιανὸς Ἕλληνας). Κάποια παρέα, ποὺ ἤξερε τὰ μυστικὰ τῶν ναρκωτικῶν, τὸν ἔμαθαν νὰ ρουφᾷ χασίς. Καὶ ἔγινε πάθος του. Τὸ τέλος; οὔτε μαθήματα, οὔτε δουλειά. Ἕνας ὀκνηρὸς, κακοποιός, ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος. Τώρα εἶνε κλεισμένος ἐκεῖ σὲ μιὰ κλινικὴ καὶ πηγαίνουν οἱ γονεῖς του. Πάει πιά ἡ λαμπρόδοξα τοῦ νοῦ του, ἡ εὐφυΐα, ἡ ἀξιοσύνη του. Ἀχρηστος! Ποιὸς τὸν κατέστρεψε; Τοῦρκος,

Ἀλβανός, Γερμανός; Ὁ ἴδιος **ὁ ἑαυτός του**, τὸ πάθος, ἡ μέθη. Νά λοιπὸν ὁ ἐχθρὸς.

• Ἄλλο παράδειγμα. Ἦρθε μιὰ γριά μάνα ἀπὸ ἕνα χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Ἀμύνταιο – μὴν ποῦμε τ' ὄνομα. Μπῆκε στὸ γραφεῖο κ' ἔκλαιγε καὶ αὐτὴ. Τί τῆς συνέβη. Εἶχε ἕνα ἀγόρι, παιδί μονάκριβο, ποὺ πῆρε μιὰ πολὺ καλὴ γυναῖκα καὶ εἶχαν 4 - 5 παιδιὰ. –Μάνα θὰ φύγω, λέει. –Παιδί μου, μὴ φεύγεις· κάθησ' ἐδῶ, καὶ μὲ τὰ λιγοστὰ ποὺ βγάζουν τὰ χωράφια μας θὰ ζήσουμε. –Ὅχι· θὰ πάω στὰ ξένα, νὰ μαζέψω χρήματα, καὶ θὰ γυρίσω νὰ χτίσω πολυκατοικία μὲ μαγαζιά, νὰ γίνω ἄνθρωπος... Ἐφυγε, πῆγε στὴ Γερμανία, ἔπιασε δουλειὰ σὲ ἐργοστάσιο. Τὸν πρῶτο μῆνα, δεύτερο μῆνα, τρίτο μῆνα ἔστελνε διακόσα - τριακόσα μάρκα. Τὸν τέταρτο μῆνα κόπηκαν τὰ χρήματα· οὔτε μάρκο. Ἡ γυναῖκα ὑπέφερε, τὰ παιδιὰ πεινοῦσαν. Ἀπὸ ἐδῶ - ἀπὸ 'κεῖ, τί μαθαίνουν· ἔμπλεξε! –Μὲ ποιόν; ῥωτῶ, μὲ Γερμανίδα, μὲ Ἰταλίδα, μὲ Ἑγγλέζα; –Ὅχι· μὲ Τουρκάλα! Ἀκοῦς μὲ Τουρκάλα; μοῦ λέει. Ἐμεῖς φύγαμε ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, γιὰ νὰ μὴ βλέπουμε τοὺς Τοῦρκους, κι αὐτὸς νὰ σμίξῃ μὲ Τουρκάλα; Θὰ πεθάνω. Πάει τὸ σπίτι του... Σᾶς ἐρωτῶ, ἀγαπητοί μου· ποιὸς τὸ κατέστρεψε; **Ὁ ἴδιος**. Πῶς; Μὲ τὴ φιληδονία του, μὲ τὸ πάθος τῆς σαρκός.

• Τὸν ἕνα τὸν καταστρέφουν τὰ ναρκωτικά, τὸν ἄλλον ἡ μοιχεία· ὁ ἐχθρὸς λοιπὸν εἶνε μέσα στὴν καρδιά· εἶνε τὰ ἐλεεινὰ πάθη, τὰ θεοποιημένα ἐλαττώματά μας. Θέλετε τώρα καὶ ἕνα παράδειγμα ποὺ ἡ διαφθορὰ διαλύει ὅχι ἄτομα ἀλλὰ ἔθνη ὁλόκληρα; Τὸ εἶπε ἡ Γραφή· «ἐλασσονοῦσι φυλὰς ἀμαρτίαι» (Παρ. 14,34). Στουὺς βαλκανικοὺς πολέμους τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἕνας μικρὸς στρατός (τέσσερις μεραρχίες), ἀλλὰ μὲ μιὰ ψυχὴ, μιὰ πίστι, μιὰ πατρίδα, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Λάρισα καὶ τὸν Τύρναβο καί, περνώντας βουνὰ λαγκάδια, στίς 26 Ὀκτωβρίου 1912 –ναί, ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δημητρίου!– μπῆκαν σὰν ἀετοὶ στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἔψαλαν τὸ ἀπολυ-

τίκιο του Μυροβλύτου. Κι από εκεί, πάλι σαν άετοί, τὰ λίγα εκείνα εὐζωνικά μας τάγματα, ἐνωμένοι, μακριὰ ἀπὸ ἀκολασίες καὶ διαφθορά, ἀγνὰ παιδιὰ, ἀμόλυντα σαν τὰ ὀλόλευκα χιόνια, μπήκαν στὰ Γιάννενα, καὶ μετὰ ἔφτασαν μέχρι τὴ Σόφια. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ ἴδιος στρατὸς βγήκε στὴ Σμύρνη καὶ μετὰ προχώρησαν μέσα βαθεία, πρὸς τὴν Κόκκινη Μηλιά, περνώντας τὸν Σαγγάριο μὲ τὸν Πλαστήρα τὸν ἡρωικὸ συνταγματάρχη, ποὺ ἔβλεπε μὲ τὰ κιάλια τὴν Ἄγκυρα... Θέλαμε νὰ μποῦμε στὴν Ἄγκυρα; Ὅχι δὲν μπήκαμε. Μᾶς νίκησαν οἱ Τοῦρκοι. Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ Κεμάλ εἶπε· Νὰ ξέρετε, Τοῦρκοι, δὲν νικήσαμε ἐμεῖς τοὺς Ἕλληνες· οἱ Ἕλληνες νικήθηκαν μόνοι τους... Θυμᾶμαι καὶ στὸ χωριό μας, ὅταν γύρισε ῥάκος ἓνας λοχίας ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ ἔλεγε· Δὲν μᾶς ἔφαγαν οἱ Τοῦρκοι· μᾶς ἔφαγε ἡ διχόνοια, ποὺ μᾶς χώρισε. Νὰ λοιπὸν ὁ ἐχθρὸς· ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ποὺ ἔχουμε μέσ' στὴν καρδιά μας τὰ πάθη! Ἄν μπορούσαμε νὰ ξεριζώσουμε ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὴ διχόνοια, τὴν κακία, τὸ πάθος!...

Γι' αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Μάρκ. 8,34 - 9,1) λέει· **Θάνατος στὰ πάθη!** Καὶ ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει πάθη; Στὸ σπίτι γονατίστε μπροστὰ στὴν εἰκόνα· ἐρευνήστε τὰ βάθη σας, καὶ θὰ δῆτε τί φίδια φαρμακερὰ κρύβει ἡ καρδιά. Αὐτὸ σημαίνει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν» (Μάρκ. 8,34)· ν' ἀρνηθοῦμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ θανατώσουμε τὸν διεφθαρμένο ἑαυτό μας.

✓ Μετὰ συνεχίζει· «καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (ἐ.ά.), νὰ σηκώσουμε δηλαδὴ τὸ σταυρό μας. Τί ἐννοεῖ; νὰ πάρουμε τὸ πριόνι, νὰ πᾶμε στὸ δάσος, νὰ κόψουμε δυὸ ξύλα, νὰ τὰ τοποθετήσουμε ἐγκαρσίως καὶ νὰ σχηματίσουμε σταυρό; Ὅχι, κάτι ἄλλο ἐννοεῖ. **Ποιὸς εἶνε ὁ σταυρός;** Εἶνε οἱ κόποι, οἱ πόνοι, τὰ δάκρυα, τὰ βάσανα, οἱ συμφορὲς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ὁ ἓνας κλαίει ἐπάνω στὸν τάφο τῆς νεαρῆς γυναίκας του. Παιδιὰ κλαίνει, γιατί ἔχασαν τὸν πατέρα κ' ἔμειναν ὀρφανὰ. Ὁ ἄλλος στὸ νοσοκομεῖο λυγίζει ἐπάνω στὸ κρεβάτι κι ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα περιμένει νὰ ξεψυχήσῃ. Ὁ ἄλλος εἶνε στὴ φυλακή, γιατί βρέθηκαν ψευδομάρτυρες, παλάμισαν στὸ δικαστήριό τὸ Εὐαγγέλιο, κ' ἔτσι ὁ ἄθῳος καταδικάστηκε. Ὁ ἄλλος..., ὁ ἄλλος... Δυστυχίες ἅπειρες. Δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ κάποια στενοχώρια, κάποια θλίψη, κάποια λύπη. Ἐ, ὅλα αὐτὰ **τὰ βάσανα τῆς ζωῆς** εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ καθενός· ἡ χηρεία, ἡ ὀρφάνια, ἡ φτώχεια, ἡ συκοφαντία, ἡ ἀδικία, τὰ δυστηχήματα, οἱ συμφορὲς. Γενναῖα ἂς σηκώσουμε τὸ σταυρό μας.

Κάποιος ἐδῶ στὰ σύνορα, νεαρός, ἐργατικὸ παιδί, μὲ χωράφια, σπίτια, δέχτηκε μιὰ λέξι προσβλητική, ποὺ τοῦ 'πε κάποιος μέσα σὲ μαγαζί· καὶ τόσο τοῦ κόστισε, ὥστε πῆγε ἀμέσως τὴ νύχτα, πήρε τὸ ὄπλο, πυροβόλησε στὸ πρόσωπό του καὶ αὐτοκτόνησε· γιὰ τὸ τίποτα. Ὅχι ἔτσι.

Γενναῖοι, καρτερικοί! Κι ἂν βρῇ τὸ σπίτι συμφορά, πένθος, ἐγκατάλειψη, ἀνάγκη, ἐσὺ μὴν ἀπελπιστῇς, ἀλλὰ πὲς μαζί μὲ τὸν ποιητὴ·

«Κι ἂν δὲν μοῦ μείνῃ ἐντὸς τοῦ κόσμου ποῦ ν' ἀκουμπήσω, νὰ σταθῶ, ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου, πῶς ἢ μπορῶ ν' ἀπελπιστῶ;».

✓ Λοιπὸν τὸ πρῶτο εἶνε «ἀπαρνησάσθω», τὸ δεύτερο «ἀράτω», καὶ τὸ τρίτο «ἀκολουθεῖτω μοι» (ἐ.ά.). Ὅπως τὸ ἀρνάκι ἀκολουθεῖ τὸν τσοπάνο, ὅπως τὰ κλωσσόπουλα ἀκολουθοῦν τὴν ὄρνιθα, ὅπως τὰ παιδιὰ ἀκολουθοῦν τὴ μάνα, ὅπως οἱ μαθηταὶ ἀκολουθοῦν τὸ δάσκαλο, ὅπως οἱ στρατιῶτες ἀκολουθοῦν τὸν ἀξιωματικό, ἔτσι ἐμεῖς **ν' ἀκολουθοῦμε** – ποιόν; **Τὸν Ἐνα!** Δὲν ὑπάρχει ἄλλος. Κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ μέσα σὲς χιλιετίες ἓνας εἶνε ὁ Χριστός. Κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἄπιστοι θὰ ἔρθῃ ὥρα ποὺ θὰ γονατίσουν καὶ θὰ ποῦν αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε στὴ θεία λειτουργία· «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 & θ. Λειτουργ.).

Δύο δρόμοι ὑπάρχουν· ὁ ἓνας εἶνε ὁ δρόμος τῆς κακίας, τοῦ σατανᾶ· ὁ ἄλλος εἶνε ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς, τοῦ Χριστοῦ. Πάντα μπρός λοιπὸν, γενναῖα παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας, προχωρεῖτε! Ποτέ στὸ δρόμο τῆς ἀμαρτίας· **ἀκολουθεῖτε τὸ Χριστὸ παντοῦ** ὅπου πορεύεται· στὸν Ἰορδάνη, στὴν ἔρημο, στὸ Θαβώρ, στὴ Γεθσημανῇ, μέχρι καὶ στὸ Γολγοθᾶ καὶ στὸ θάνατο. «*Ἀκολουθεῖ μοι*» (Ματθ. 8,22· 9,9 κ.ά.) βῆμα πρὸς βῆμα. Αὐτὰ λέει μὲ ἀπλᾶ λόγια τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο.

Τὸ εὐαγγέλιο, ἀδελφοί μου, ἔχει σήμερα μιὰ λέξι, ἐπάνω στὴν ὁποία στηρίζεται ἡ **ἐλευθερία μας**, τὸ δόγμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Εἶπε τὰ λόγια τοῦ ὁ Χριστός. Σὰν Θεὸς μποροῦσε «νὰ μᾶς πιάσῃ ἀπὸ τ' αὐτί» καὶ νὰ μᾶς πάῃ κοντὰ στὸ Θεό. Δὲν τὸ ἔκανε. Ἀκούσατε; «*Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν...*» (ἐ.ά.)· ὁποῖος θέλει! **Κανένα δὲν βιάζει.**

Ἔβαλε μπροστὰ σου τὴ φωτιά καὶ τὸ νερό· κι ὅπου θελήσῃς, θ' ἀπλώσῃς τὸ χέρι (Σ. Σειρ. 15,16). Ἄν τ' ἀπλώσῃς στὴ φωτιά, θὰ καῖς· ἂν τ' ἀπλώσῃς στὸ νερό, θὰ ὀρσοιστῇς. **Διάλεξε καὶ πάρε.**

Φωτιά, ἀστροπελέκι, συμφορὰ εἶνε ἡ ἀμαρτία· νερό ὀρσοῦ, κρυστάλλινον, εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο. **Κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ μόνο στὸ Χριστό!** Γράψτε το. Πολλὰ θὰ δοῦμε· δὲν τελείωσαν ἀκόμη τὰ βάσανα τοῦ κόσμου. Ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος θέλουμε - δὲν θέλουμε ἔρχεται. Ἡ καταστροφὴ θὰ εἶνε ἀπερίγραπτη.

Ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὸ Χριστό, θὰ γίνῃ στάχτη. Ὅποιος πάῃ **μαζί μὲ τὸ Χριστό**, –καὶ ἓνας νὰ μείνῃς–, **αὐτὸς θὰ νικήσῃ.** Δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἄθεοι, οἱ ἄπιστοι, οἱ ἀντίχριστοι, θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός· ὃν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας (!).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΜΓ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2755	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ 27 Σεπτεμβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

«Υπάγω ἀλιεύειν»

Τρία χρόνια ἔχουν περάσει ἀφ' ὅτου ὁ Κύριος διάλεξε καὶ κάλεσε κοντά του τοὺς μαθητάς του. Πρόθυμα ἐγκατέλειψαν ὅ,τι ἀγαπήτῃ εἶχαν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο. Ὅπως ὁ μαγνήτης ἐλκύει τὰ ριπίσματα, ἔτσι ὁ Χριστός, ὁ **θεϊκὸς μαγνήτης**, ἐλκύσε τὶς εὐγενεῖς καρδιές τους. Δὲν ἀπομακρύνονταν καθόλου ἀπ' αὐτόν, ἦταν πάντα μαζί του. Βλέποντας ἓνα ἀνέκφραστο μεγαλεῖο ἀρετῆς, μπροστά τους οἱ ἀρετὲς τῶν συγχρόνων τότε πνευματικῶν ἡγετῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἐκμηδενίζονταν. **Ἀσύγκριτος ἦταν ὁ Διδάσκαλος**. Τὸν ἀκολουθοῦσαν βῆμα πρὸς βῆμα. Ἄκουγαν τὰ θεϊκὰ λόγια του, ἔβλεπαν τὰ ἐξαίσια, τὰ πρωτοφανή θαύματά του. Τὸν ἔβλεπαν νὰ νικᾷ τὰ ἄγρια στοιχεῖα τῆς φύσεως, νὰ σταματᾷ τοὺς ἀνέμους, νὰ τιθασεύῃ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, νὰ περπατᾷ πάνω στὰ κύματα σὰν σὲ ξηρά, νὰ διώχνῃ δαιμόνια, νὰ θεραπεύῃ κάθε εἶδους ἀσθένειες, ν' ἀνασταίνῃ νεκρούς. Κάθε μέρα ὁ θαυμασμός στο πρόσωπό του μεγάλωνε. Τὸν ἔβλεπαν παντοῦ νὰ νικᾷ. Ἡ δόξα του ξεπερνοῦσε τὴ δόξα τοῦ Μωυσῆ, τοῦ Δαυὶδ, τοῦ Σολομῶντος. Ἡ ὑποδοχὴ του στὰ Ἱεροσόλυμα ὅταν μπῆκε σὰν βασιλεὺς ἦταν ἀφάνταστα μεγαλειώδης, νίκησε κάθε ὑποδοχὴ ἐπιγείου βασιλείας. Οἱ ἐλπίδες τοῦ Ἰσραὴλ ἀναπερῶθηκαν. Μακάριοι ὅσοι ἀκολουθοῦν τέτοιον βασιλέα! στὰ αὐτὰ τῶν μαθητῶν ἔφτανε ἡ θριαμβευτικὴ ἰαχή, τὰ **«ὦσαννά!»**.

Ἦρθε ὁμως ἡ **ὥρα τῆς μεγάλης δοκιμασίας**. Ὁ Χριστὸς μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἔδρα τοῦ βασιλείου του, ἀντὶ νὰ συντρίψῃ τοὺς ἐχθρούς του καὶ νὰ τοὺς κατατροπώσῃ, συνελήφθη σὰν κάποιος κοινὸς ἐγκληματίας χωρὶς καμμία ἀντίστασι, δικάστηκε, καταδικάστηκε, ἐξευτελίστηκε, σταυρώθηκε, πέθανε, κλείστηκε στὸν τάφο. Οἱ ἐχθροὶ του θριάμβευαν. Οἱ μαθηταὶ περίλυποι εἶδαν νὰ δῇ τὸ Ἄστρο. Τὸ ὄνειρο ἔσβησε. Ἡ ἐλπίδα χάθηκε. Λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ, μείνε τώρα στὸ σκοτάδι! Ἀφοῦ Ἐκεῖνος δὲν μπόρεσε νὰ λυτρώσῃ τὸν Ἰσραὴλ καὶ εἶχε τέτοιο ἀτιμωτικὸ τέλος, ποίος ἄλλος θὰ μπορῇ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸ τὸν ἄθλο; Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι θὰ σὲ κυβερνοῦν... Τέτοιες σκέψεις μεγαλτολίας καὶ ἀπελπισίας κυριαρχοῦσαν στὶς ψυχὲς τῶν ἀγαπημένων, τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου. **Πλήρης ἀπογοήτευσις**.

Ἀφοῦ πέρασε ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα οἱ **μαθηταὶ ἐπιστρέφουν στὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα τους, τὴ Γαλιλαία**. Εἶνε πιά μόνοι. Δὲν ἔχουν ἀνάμεσά τους τὸν Ἰησοῦ ὅπως ἄλλοτε, ὅταν μαζί του περιώδεον τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς ἀγαπημένης Γαλιλαίας. Ὅσοι τοὺς ἤξεραν, καὶ τοὺς ἔβλεπαν τώρα, μετὰ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Διδασκάλου τους, νὰ γυρίζουν στὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα τους, θὰ θυμοῦνταν τὶς ἡμέρες τῆς δόξας, θὰ κουνοῦσαν μὲ οἶκτο τὸ κεφάλι καὶ θὰ ἔλεγαν· «Δυστυχισμένοι ἄνθρωποι! ἄφηναν τὶς δουλειές τους, τὶς οἰκογενεῖς τους καὶ ἀκολούθησαν ἐκεῖνον· καὶ τώρα γυμνοί, πεινασμένοι, ντροπιασμένοι γυρίζουν στὰ ἴδια. Αὐτὰ παθαίνουν οἱ **ἐπιπόλαιοι καὶ ἐνθουσιώδεις ὁραματισταί**, πού νομίζουν πὼς εἶνε εὐκόλο ν' ἀλλάξῃ αὐτὸς ὁ κόσμος...».

Δὲν εἶνε σκληρὲς καὶ ἀναισθητὲς καρδιὲς οἱ **μαθηταί**. Ἐχουν μέσα τους μιά **τρυφερότητα**, πού κοντὰ στὸν Ἰησοῦ

«Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἀλιεύειν. λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί» (Ἰω. 21,3)

ὁχι μόνο δὲν μειώθηκε ἀλλὰ καὶ αὐξήθηκε. Γιατὶ ὁ **Ἰησοῦς ἦταν γεμᾶτος ἀγάπη**. Καὶ μὲ ἀγάπη ἔβλεπε ὁχι μόνο τοὺς ἀνθρώπους, μὰ κι αὐτὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ. Καὶ δάκρυα ἔτρεξαν ἀπ' τὰ μάτια του ἀντικρύζοντας τὴν **Ἱερουσαλήμ**. **Συγκίνησι** λοιπὸν θὰ δοκίμασαν οἱ μαθηταὶ ξαναβλέποντας τὴν ἀγαπημένη τους Γαλιλαία. Νὰ ἡ **λίμνη**. Πόσες ἀναμνήσεις δὲν προκαλεῖ! Πόσες φορές δὲν τὴν διέσχισαν μὲ τὰ ψαράδικα καΐκια τους! Ἐδῶ στὴν παραλία τῆς ἄκουσαν τὴν πρόσκλησι τοῦ Κυρίου «**Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων**» (Ματθ. 4,19). Ἐδῶ πάνω στὰ κύματα τῆς εἶδαν τὸν Ἰησοῦ νὰ περπατᾷ. Ἐδῶ ἔζησαν ὥραιες, ἀξέχαστες μέρες τῆς ζωῆς τους κάτω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ἀκτινοβολία τοῦ Διδασκάλου.

Οἱ μαθηταὶ στὴν **πατρίδα** τους. Νοερὰ τοὺς βλέπω νὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ ταπεινὰ δρομάκια τῶν χωριῶν τους, νὰ πλησιάζουν τὰ σπίτια τους καὶ νὰ κτυποῦν τὴν πόρτα. Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ἐπιφωνήματα χαρᾶς ἀκούγονται. Μία γριὰ μάνη, ἕνας ἀσπρομάλλης πατέρας, ἀδέρφια, παιδιά, γυναῖκα τρέχουν νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν. **Ἀνέλπιστη ἐπιστροφή**. Ἀλλὰ τὴ χαρὰ τῶν σπιτικῶν γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἀγαπημένων τους θὰ ἔσκιαζε ὅπωςδὴποτε τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Διδασκάλου. Δὲν ἀγαποῦσαν κι αὐτοὶ τὸν Κύριο; Δὲν εἶχε ἐπισκεφθῇ ὁ Κύριος τὰ σπίτια τους; Δὲν εἶχε θεραπεύσει τὴν πεθερὰ τοῦ Πέτρου ἀπὸ τὸν πυρετό; Παρ' ὅλη τὴ στενοχώρια πού θὰ ἔνιωσαν γιατί ὁ Κύριος ἀπέσπασε πολυαγαπημένα μέλη τῶν οἰκογενειῶν τους νὰ τὰ κἀν μαθητάς του, ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ διατηροῦν τὸ **σεβασμὸ** στοῦ ὑπέροχου πρόσωπο τοῦ Διδασκάλου. Μὲ πόση ἅγια περιέργεια καὶ συγκίνησι θὰ ἄκουγαν τοὺς δικούς των, μαθητὰς τοῦ Κυρίου, νὰ διηγοῦνται λεπτομέρειες ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἡμέρες του! Χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ δρᾶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶχε συγκλονίσει ὁλόκληρη τὴ Γαλιλαία, στὴν ὁποία ὁ Κύριος ἦταν τόσο ἀγαπητὸς καὶ οἰκεῖος. Καὶ πολλοὶ θὰ ὑπῆρχαν πού θὰ ἔλεγαν· «Γιατὶ δὲν ἔμεινε κοντά μας ὁ Ἰησοῦς; Ἐδῶ θὰ ἦταν ἀσφαλές».

Μὰ οἱ μαθηταί, πού ἐπέστρεψαν στὴ Γαλιλαία, μετέφεραν ἐκεῖ τὴ θλίψι καὶ τὴν ἀπογοήτευσί; Ἡ **θλίψι** καὶ ἡ **ἀπογοήτευσί**, γιὰ τὴν ὁποία εἶπαμε ἐδῶ, μαῦρο πυκνὸ σύννεφο, σκέπαζε τὸν οὐρανὸ τῆς ψυχῆς τους ὡς τὴ στιγμή πού δὲν γνώριζαν ὅτι ὁ Κύριος ἀναστήθηκε. Ὅταν ὁμως ἔφταναν οἱ χαρμόσυνες εἰδήσεις, ἡ μία κοντὰ στὴν ἄλλη, ὅταν πρὸ παντὸς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐμφανίστηκε μπροστὰ στοὺς μαθητάς του τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, τότε τὸ μαῦρο σύννεφο τῆς μελαγχολίας ὑποχώρησε καὶ διαλύθηκε τελείως, καὶ ὁλόλαμπρος **ἥλιος χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως** φαίδρυε τὰ πρόσωπά τους. Ἀφοῦ, συνεπῶς, οἱ μαθηταὶ πῆγαν στὴ Γαλιλαία μετὰ τὴν Ἀνάστασι καὶ μετὰ τὶς δύο **ἐμφανίσεις** ἐνώπιον ὅλων τῶν μαθητῶν στὴν Ἱερουσαλήμ, δὲν διατελοῦσαν πιά ὑπὸ τὸ κράτος τῆς θλίψεως. Μέσα στὴν καρδιά τους ἔλαμπε τώρα ἥλιος χαρᾶς, τὸν ὁποῖο ὁ κόσμος δὲν ἤξερε, καὶ γι' αὐτὸ τοὺς νόμιζε ἀποτυχημένους καὶ δυστυχισμένους. Καὶ στὴ Γαλιλαία πῆγαν ὁχι γιατί τοὺς ἔπιασε ἡ **νοσταλγία τῆς πατρίδας**, ἀλλὰ γιατί ἐκτελοῦσαν **ἐντολὴ τοῦ Κυρίου**, ἡ ὁ-

ποία τούς διαβιάστηκε διὰ τῶν **μυροφόρων**. «Υπάγετε εἰπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν» (Μάρκ. 16,7).

Ἀφοῦ γύρισαν λοιπὸν οἱ μαθηταὶ στὴ Γαλιλαία εἶχαν ἓνα **δίαιεμμα**. Ζοῦσαν περιμένοντας μεγάλα γεγονότα, ποὺ θὰ καθώριζαν τὴν ἐν συνεχείᾳ πορεία τους. Ἀλλὰ στὸ μικρὸ τοῦτο διάλειμμα δὲν ἤθελαν νὰ μένουν ἀργοὶ καὶ νὰ ζοῦν εἰς βάρος τῶν φτωχῶν οἰκογενειῶν τους. Ἐκεῖ κάπου στὴν παραλία ὑπῆρχαν τὰ ψαράδικα καΐκια τους. «Υπάγω ἀλιεύειν», πῶς γιὰ ψάρεμα, λέει ὁ Πέτρος. Κ' οἱ ἄλλοι ἀπαντοῦν· «Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί», ἐρχόμαστε κ' ἔμεῖς μαζί σου. Ἔτσι ἐπτά συνολικὰ μαθηταί, ὁ Πέτρος, ὁ Θωμᾶς, ὁ Ναθαναήλ, ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Ἰωάννης καὶ ἄλλοι δύο ἀκόμη, ἴσως ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Φίλιππος, ἀνέβηκαν στὸ καΐκι, ἀνοίχτηκαν στὸ βάθος καὶ ὅλη τὴ νύχτα ψάρευαν. Μὰ δὲν ἔπιασαν οὔτε ἓνα ψάρι. Γυρίζουν ἀπρακτοί, ἐνῶ ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράζει. Ἐνας **ἀγνώστος** φαίνεται στὸ γιאלό. Τοὺς ζητάει μήπως ἔχουν κατι γιὰ **προσφάι**. Δὲν ἔχουμε, τοῦ λένε. Καὶ τότε ὁ ἀγνώστος τοὺς προστάζει· Ῥίξτε τὰ **δίχτυα** στὰ **δεξιὰ** τοῦ πλοίου καὶ θὰ βρῆτε. Συμμορφώνονται μὲ τὴν ὑπόδειξι τοῦ ἀγνώστου. Ῥίχνουν τὸ δίχτυ στὰ δεξιὰ, καὶ σὲ λίγο γεμίζει ἀπὸ **ψάρια** τόσο, ποὺ νὰ μὴ μπορούν νὰ τὸ σύρουν ἔξω. Περιέργο πρᾶγμα! Ὅλη τὴ νύχτα ψάρευαν καὶ δὲν ἔπιασαν οὔτε ἓνα ψάρι· καὶ τώρα, μέσα σὲ λίγα λεπτά, τόσο πλήθος; Ποιός ἄραγε νὰ 'νε ὁ ἀγνώστος, ποὺ μιά ἀπλὴ ὑπόδειξι τοῦ εἶχε τέτοιο ἀποτέλεσμα; Ὁ Ἰωάννης λέει στὸν Πέτρο· «Ὁ **Κύριός ἐστι!**». Καὶ ὁ θερμὸς **Πέτρος**, μόλις ἄκουσε ὅτι εἶνε ὁ Κύριος, ντύνεται τὸ πανωφόρι καὶ ρίχνεται στὴ θάλασσα νὰ φτάσῃ συντομώτερα στὴν ὀχθὴ, στὸν Διδάσκαλο. Οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ἔρχονται μὲ τὸ καΐκι σέρνοντας τὸ φορτωμένο δίχτυ. Στὴν παραλία βλέπουν **ἀνθρακιά** καὶ πάνω τῆς **ψάρι** καὶ **ἄρτο**. Ὁ Πέτρος ἀνεβάζει τὸ δίχτυ καὶ μετράει· εἶχαν πιάσει 153 ψάρια· καὶ μεγάλα. «**Δεῦτε ἀρστήσατε**», ἔλατε νὰ φάτε, τοὺς καλεῖ ὁ Χριστός, καὶ τοὺς μοιράζει ψάρι καὶ ἄρτο.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἀλειτουργίας ὑπενθυμίζει τὸ ἄλλο ἐκεῖνο θαῦμα, ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος στὴν ἀρχή, ὅταν κάλεσε τοὺς μαθητάς του στὸ ἀποστολικὸ ἔργο (βλ. Λουκ. 5,1-11). Γιὰ ἐκεῖνο μιλήσαμε ἄλλοτε (βλ. σσ.). Γιὰ τοῦτο θὰ ποῦμε τώρα λίγα λόγια, σχετικά πάντοτε πρὸς τὸν σκοπὸ μας.

Καὶ τὸ **θαῦμα** τοῦτο, ἓνα πραγματικὸ γεγονὸς ποὺ δείχνει τὴν παντοδυναμία τοῦ ἀναστάντος Κυρίου, εἶνε συγχρόνως καὶ μία **συμβολικὴ παράστασι τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου**. Ὑπὸ **ἀλληγορικὴν ἔννοια** τὸ θαῦμα αὐτὸ διδάσκει τοὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ ἀσχολοῦνται στὸ νὰ ἀλιεύουν ψυχὰς μέσα σὲ τοῦτο τὸν ὠκεανὸ τοῦ κόσμου, τὰ **ἐξῆς διδάγματα**.

1. «Υπάγω ἀλιεύειν», εἶπε ὁ Πέτρος. Καὶ στὸν λόγῳ του προσέτρεξαν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξι καὶ σχηματίστηκε μία **ἀλιευτικὴ ὁμάδα**. Εἶνε δὲ γνωστὸ πόσο εὐκολώτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα γίνεται τὸ **ψάρεμα** ὅταν συνεργάζονται πολλοί. Ἡ «τράτα» δὲν σύρεται ἀπὸ ἓναν· θέλει πολλούς. Καὶ τὰ ἀλιευτικὰ σκάφη τῆς πατρίδος μας, ποὺ ψαρεύουν στὶς θάλασσές μας, ἔχουν τὰ πληρώματά τους. Ἀλλὰ καὶ στὸ **ἱεραποστολικὸ ἔργο** πόσο εὐχάριστο εἶνε νὰ βλέπῃ κανεὶς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου νὰ σχηματίζουν ὁμάδα, νὰ συνεργάζονται ἀδελφικά, νὰ συμερίζονται ἀπὸ κοινοῦ τοὺς κόπους καὶ μόχθους τοῦ κηρύγματος καὶ νὰ δοκιμάζουν τὴ χαρὰ τῆς κοινῆς ἀλειτουργίας ψυχῶν! Δὲν ἀρνούμαστε, ὅτι καὶ ἓνας μόνος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, «**ζητῶν πεπυρωμένους, ὁλόκληρον δῆμον διορθῶσαι δύνανται**», κατὰ τὴν ὠραία ἔκφρασι τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου (P.G. 49,34). Ἀλλὰ πόσοι εἶν' αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν πνευματικὴ δύναμι νὰ ἐργάζονται μόνοι, χωρὶς νὰ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη συνεργασίας μὲ ἄλλους; Τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας ψυχῶν, ἰδίως σήμερα, παρουσιάζει τόσες δυσκολίες καὶ ἀπογοητεύσεις, ὥστε ἡ **συνεργασία** μὲ ἄλλους ἐργάτες ποὺ ἔχουν τὰ ἴδια ἰδανικά νὰ **γίνεται ἀναγκαία**. Πειπειραμένοι ἀλιεῖς, ὅπως εἶνε ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ ἐπὶ πολλὰ χρόνια δούλεψαν ἱεραποστολικά, πόσα δὲν ἔχουν νὰ διδάξουν τοὺς νεαροὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τὰ μυστικά τῆς **τέχνης**, μῆς τέχνης ποὺ εἶνε «**τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν**»! (βλ. Γρηγορίου Θεολ., Λόγ. Β' P.G. 35,425Α). Ἀλλὰ καὶ πόση **παρηγορία** δὲν δοκιμάζουν οἱ παλαιότεροι ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν βλέπουν στὸ πλευρό τους νέους μὲ τὸ σφρῖγος τῆς νεανικῆς τους ἡλικίας νὰ ἐπιδίδονται στὸ ἔργο!

Παλαιοὶ καὶ νέοι ἀλιεῖς στενὰ συνεργαζόμενοι, νὰ ἡ ἰδεώδης **ἱεραποστολικὴ ὁμάδα**, νὰ ἀλιευτικὸ πλοιάριο, ποὺ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου μπορεῖ μὲ ἐπιτυχία νὰ ρίχνῃ τὰ δίχτυα του στὴ θάλασσα τοῦ κόσμου τοῦτου.

2. Ὑπάρχουν στὴν **φυσικὴ ἀλιεία** ἡμέρες καὶ νύχτες καὶ περίοδοι πού, παρ' ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὴν τέχνη τῶν ἀλιέων, τ' **ἀποτελέσματα εἶνε φτωχά, μηδαμινά**. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβαίη καὶ στὴν **πνευματικὴ ἀλιεία**. Ὑπάρχουν «ἡμέρες πονηρές» (Ἐφ. 5,16), ποὺ οἱ ἄνθρωποι βυθίζονται τόσο πολὺ στὰ ῥεύματα ὑλόφρονος καὶ διεφθαρμένης ζωῆς, καὶ τόσο πολὺ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ Θεό, ὥστε κανένα ἀγκίστρι, κανένα δίχτυ, καμμία δηλαδὴ κατήχησι καὶ διδασκαλία καὶ ζωηρὴ ἱεραποστολικὴ δρᾶσι δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς συλλάβῃ. Νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχουν πλέον ψάρια, ὅτι στέρεψε ἡ θάλασσα! Περίλυποι ἀποσύρονται στὰ κελλιά τους καὶ οἱ εὐγλωττότεροι καὶ ἀγιώτεροι ἱεροκήρυκες καὶ λένε· «**Κύριε, εἰς ποίους καιροὺς τετήρηκας ἡμᾶς!**...». Ἀλλ' ὅπως οἱ ἀλιεῖς τῆς φυσικῆς ἀλειτουργίας ποτέ δὲν ἀπελπίζονται, ἔτσι καὶ οἱ ἐργάτες τῆς πνευματικῆς ἀλειτουργίας ἄς μὴν ἀποθαρρύνονται. Θὰ ἔρθουν καὶ ἡμέρες πλουσίας ἀλειτουργίας.

3. Οἱ ἐπτά ἀλιεῖς τῆς Τιβερίδος, καίτοι ἔμπειροι στὴν ἀλιεία, ὑπάκουσαν ὅμως στὴν **προτροπὴ τοῦ Ἀγνώστου** νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα στὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου. Ἀλλὰ κ' ἔσεεις, **ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου**, ὅσο ἔμπειροι καὶ ἂν ἦστε στὴν πνευματικὴ ἀλιεία, **μὴν περιφρονεῖτε** καὶ τίς γνώμες τῶν ἄλλων, πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος «δὲν ἐπαισχύνεται νὰ καλῇ ἀδελφούς» (Ἐβρ. 2,11). Διὰ μέσου αὐτῶν πολλὰς φορὲς λαλεῖ ὁ Κύριος. Μία **ὑπόδειξι** τους, ἀπὸ ἀγάπη προερχόμενη καὶ ἀπὸ πόνο γιὰ σωτηρία ψυχῶν, μπορεῖ ν' ἀποδειχθῇ θαυματουργός. Διότι στὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο ὑπάρχουν λεπτομέρειες, ποὺ μπορεῖ νὰ διαφεύγουν τὴν προσοχὴ καὶ τοῦ πιὸ δεινὰ πνευματικοῦ ἐργάτου· καὶ τίς λεπτομέρειες αὐτὲς μπορεῖ νὰ τίς προσέξῃ ἓνας ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος, ἀγνὸς στὴν καρδίᾳ.

4. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου τὰ ἀδειανὰ δίχτυα γέμισαν μὲ 153 μεγάλα ψάρια. Ἀριθμὸς, ποὺ συμβολίζει τὸ πλήθος τῶν ψυχῶν, οἱ ὁποῖες ἀπὸ τὸν εἰδωλολατρικὸ καὶ τὸν ἰουδαϊκὸ κόσμῳ ἀλιεύθηκαν διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ σεῖς, ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, σὲ κάθε ἐξόρμησιν σας πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν νὰ ζητᾶτε μὲ ἐπιμονὴ τὴν **εὐλογία τοῦ Κυρίου**, καὶ νὰ ἦστε βέβαιοι ὅτι, ἂν ἐπιμένετε στὸ ἔργο σας ἐπικαλούμενοι τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποὺ κατάπληκτοι θὰ ὀντὲ νὰ συρρέουν στὰ ἱεραποστολικά σας δίχτυα τόσες ψυχὲς ὅσες δὲν προσελκύσατε ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

5. «**Δεῦτε ἀρστήσατε**», ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου καλοῦσα τοὺς ἀλιεῖς μαθητάς σὲ **τράπεζα**, τὴν ὁποία αὐτὸς παρέθετε στὸ γιאלό. **Ἄρτος** καὶ **ψάρι** ψημένο ἐπάνω στὴν ἀνθρακιά. Ψάρι δὲ ψημένο, **ΙΧΘΥΣ**, εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὅπως τὸ ψάρι ψήνεται ἐπάνω στὴ φωτιά. Ὁ ἴδιος μοίρασε τὸ ψάρι. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος δὲν εἶνε ἐκεῖνος, ποὺ κατὰ τὴν θεία Εὐχαριστίαν μὲ τὰ χέρια τοῦ λειτουργοῦ διανέμει στοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν αἰώνων ἀπὸ τὸ σῶμα του; «**Σὺ εἶ ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος καὶ διαδιδόμενος, Χριστὲ ὁ Θεός!**» (βλ. Λεϊτ.). «**Δεῦτε ἀρστήσατε**», εἶπε τότε. «**Λάβετε φάγετε, πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες**», λέει σὲ κάθε θεῖα λειτουργία.

Πρὸς αὐτὴν τὴν θεῖα Τράπεζα πρέπει νὰ προσέρχεται κάθε πιστὸς, πρὸ παντὸς δὲ ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, γιὰ νὰ λαμβάνῃ ἐνίσχυσι στὸ ἔργο του. Μία **Θεῖα Κοινωνία**, ἀξίως λαμβανομένη, θωρακίζει τὸν πνευματικὸ ἐργάτη ἀπέναντι στοὺς ἐχθροὺς του καὶ τὸν ἀναδεικνύει νικητὴ τῶν πειρασμῶν.

Μία **ὁμάδα ἀπὸ ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου**, οἱ ὁποῖοι συνεργάζονται στενὰ, ὑπομένουν καὶ ἐπιμένουν καὶ ταπεινὰ ἀκούνε τίς γνώμες καὶ ὑποδείξεις πιστῶν καὶ ἀγνῶν ἀνθρώπων, καὶ «**ἀδιαλείπτως προσεύχονται**» (Α' Θεσ. 5,17) καὶ ἐπικαλοῦνται τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου καὶ ἐνώνονται μαζί του στὸ ἀγιώτατο μυστήριον τῆς Θεῖας Κοινωνίας, μία τέτοια ἱεραποστολικὴ ὁμάδα δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ ἐλκύῃ τὴν **εὐλογία τοῦ Χριστοῦ** καὶ νὰ κἀνν θαύματα στὸν κόσμῳ. Μακάρι τέτοιες ἱεραποστολικὲς ὁμάδες ποτέ νὰ μὴ στερηθῇ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**